

УДК 81'38:[378.015.3:159.923-028.16]:[378.018.8:373.5.011.3-051:80](045)

ЛІНГВОСТИЛІСТИЧНИЙ ІНСТРУМЕНТАРІЙ ЯК ВАЖЛИВА СКЛАДОВА РОЗВИТКУ МОВНОЇ ОСОБИСТОСТІ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ-ФІЛОЛОГА

Інна Коломієць, кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри української мови та методики її навчання, Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини.

ORCID: 0000-0001-5355-9332

E-mail: innaosvita5@ukr.net

Валентина Коваль, доктор педагогічних наук, професор, професор кафедри української мови та методики її навчання, Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини.

ORCID: 0000-0002-7698-3600

E-mail: kovalv61@gmail.com

Стаття присвячена визначенню основоположних засад формування мовної особистості засобами лінгвостилістичного вдосконалення комунікативної компетентності майбутнього вчителя-філолога у ключі нових концепцій викладання у вищій школі. Розкривається потенційна функційно-стилістична спроможність засобів словотвору як інтегративних складників становлення культуромовної особистості професійно підготовленого вчителя української мови і літератури. Обґрунтовується ефективність і важливість роботи над шліфуванням його словотвірної досконалості.

Ключові слова: інноваційні технології; комунікативна компетентність; лінгвостилістичний інструментарій; майбутній учитель-філолог; мовна особистість; навчання стилістики; професійна підготовка; стилістична вправність; стилістичний словотвір.

LINGUISTYLISTIC TOOLKIT AS AN IMPORTANT COMPONENT OF THE DEVELOPMENT OF THE LANGUAGE PERSONALITY OF A FUTURE TEACHER-PHILOLOGY

Inna Kolomiiets, Candidate of Philological Sciences, Associate Professor, Associate Professor of Ukrainian Language and Methodology Department, Pavlo Tychyna Uman State Pedagogical University.

ORCID: 0000-0001-5355-9332

E-mail: innaosvita5@ukr.net

Valentyna Koval, Doctor of Pedagogic Sciences, Professor, Professor of Ukrainian Language and Methodology Department, Pavlo Tychyna Uman State Pedagogical University.

ORCID: 0000-0002-7698-3600

E-mail: kovalv61@gmail.com

The article is devoted to the topical issues of the professional development of a future teacher-

philologist, the formation of the linguistic personality of a competitive specialist in the context of the competence paradigm of domestic education.

The article objectifies the requirement to expand the methodological tools for studying linguistic phenomena as means of verbal communication, taking into account interdisciplinary studies, functional, practical stylistics and its neolinguistic teachings; modernization of pedagogical support for teaching activities, principles of interaction and partnership of subjects of educational activity in higher education.

The study reveals the functional and stylistic potential of the word-formation means of the Ukrainian language as integrative components of the cultural and linguistic personality of a professionally trained teacher-linguist. The effectiveness and importance of working on polishing the speaker's word-formation perfection in the process of forming his communicative competence is substantiated.

The organization of teaching word-formation stylistics takes into account innovative trajectories of language training, includes updated methodological approaches (competence-based, personality-oriented, communicative-activity) to the systematic assimilation and use of stylistic material by students in order to achieve effective target communication; provides for a wide range of methods and techniques for implementing progressive technologies to successfully achieve programmed educational outcomes.

Keywords: innovative technologies; communicative competence; linguistic-stylistic tools; future philologist teacher; linguistic personality; stylistic training; professional training; stylistic skill; stylistic word formation.

За сучасних умов реформування й розвитку загальної середньої та вищої школи, відповідно до соціально-економічних запитів суспільства, назрілих викликів сьогодення очевидними й значимими в контексті професійної підготовки конкурентоспроможного фахівця постають *лінгвостилістичні категорії комунікативної компетентності* мовця. Вони, як один із ключових критеріїв формування *мовної особистості* майбутнього педагога зокрема, полягають насамперед у вправному й ефективному володінні різномісними ресурсами мовної системи за певних умов і ситуацій спілкування, у вільному й доречному оперуванні мовними засобами як у побутовій, так і професійній сферах суспільних стосунків, у дотриманні правильності мовлення та піднесенні якості мовленнєвої культури комуніканта.

Компетентнісна парадигма вітчизняної освіти, регламентована нормативно-правовими документами (закони України «Про освіту», «Про повну загальну середню освіту», «Про вищу освіту»; Стратегія національно-патріотичного виховання на 2020–2025 роки, Стратегія розвитку вищої освіти України на 2021–2031 роки; Рекомендації Європейського Парламенту та Ради Європи, Загальноєвропейські рекомендації з мовної освіти; концепція «Нова українська школа», Державний стандарт базової і повної загальної середньої освіти тощо), за своєю суттю «передбачає виховання особистості зі сформованими ціннісними орієнтаціями, яка здатна працювати в сучасних реаліях, має стійку життєву позицію, готова до саморозвитку на всіх етапах життєдіяльності» [1, с. 383]. Компетентнісний підхід висуває особливі вимоги до сучасних орієнтирів викладання у вищій школі, об'єктивує необхідність удосконалення концепції здійснення лінгвістичної підготовки здобувачів освіти, загострює потребу мовнокомунікативної обізнаності фахівців певної галузі знань.

Діяльнісний, особистісно зорієнтований та компетентнісний підходи до навчання української мови у закладах загальної середньої освіти регулюють вище зазначені законодавчі акти, освітні нормативи, маніфестують базові засади НУШ, забезпечують чинні шкільні підручники й програми у своїй альтернативі та вільному

виборі вчителя-предметника. Реалізувати поставлені завдання, спроектувати послідовність і результативність етапів їхнього виконання, гарантувати успішність цілісного втілення – головне покликання новочасного педагога.

Розуміння сутнісної моделі мовної особистості в широкому міжнауковому потрактуванні зосереджено навколо стратегічно важливої освітньої траєкторії – формувати комунікативну компетентність мовця, розвивати його лінгвокреативність та стилістичну вправність.

Актуальність наукових дискусій порушеної проблематики на межі ХХ–ХХІ століть знайшла свій продуктивний вияв у фундаментальних дисертаційних, монографічних, лексикографічних дослідженнях, періодичних публікаціях провідних вітчизняних науковців зі сфери педагогіки, психології, мовознавства, лінгводидактики, а також методичних здобутках освітян-практиків основної і старшої школи, вищих навчальних закладів. Ґрунтовні напрацювання Ф. Бацевича, І. Беха, Н. Бондаренко, Н. Голуб, О. Горошкіної, О. Гриджук, О. Караман, С. Карамана, К. Климової, О. Копусь, О. Кулик, О. Кучерук, В. Нищети, А. Нікітіної, Л. Овсієнко, Г. Онкович, Н. Остапенко, М. Пентилюк, Л. Паламар, Л. Попової, О. Семеног, Т. Симоненко, С. Шестакової та ін. становлять ціннісну теоретико-методологічну підвалину для нашої наукової розвідки.

На компетентнісній рисі мовця зацентровує вчений-лінгводидакт С. Омельчук, висновковуючи, що такий носій – «це особистість, що має високий рівень мовної свідомості, творчого мислення й літературного мовлення, здатна висловлювати думки просто і зрозуміло. Іншими словами, компетентний мовець вправно володіє мовою, тобто правильно мислить і точно та грамотно виражає думки. Для цього необхідно не лише бути обізнаним із літературними нормами, а й уміло застосовувати їх у мовленнєвій практиці, володіти лексичним запасом, достатнім для довершеного висловлення нової й оригінальної думки» [6, с. 16]. Стосовно концепту *мовна особистість* апелюємо до словника-довідника з української лінгводидактики, в якому останній інтерпретується як «такий носій мови, який добре володіє системою лінгвістичних знань (знає поняття й відповідні правила), репродукує мовленнєву діяльність, має навички активної роботи зі словом, дбає про мову й сприяє її розвитку» [12, с. 183]. Нам імпонує глибина та обшир міркувань дослідниці З. Столяр відносно аналізованого поняття, із яких випливає наступне потрактування – «це людина, яка досконало володіє знаннями з української мови, вміє користуватися всіма її багатствами й виражальними засобами з урахуванням ситуації спілкування (особливостей мовленнєвого акту). Рівень інтелекту, певні моральні якості, риторична майстерність, мистецтво володіти й оперувати словом – визначальні характеристики мовної особистості майбутнього словесника. Саме вони є чинниками, що лежать в основі навчального процесу ВНЗ, головна мета якого – формування вправності у професійній діяльності філолога, передумовою якого є формування комунікативної компетентності» [13, с. 366]. А саму *комунікативну компетентність* із комплексом усіх її складових (мовна, мовленнєва, соціокультурна, термінологічна, предметна, риторична компетентності) науковиця розглядає «як уміння комунікативно виправдано користуватися засобами рідної мови у професійному спілкуванні та продукувати мовленнєві (усні й письмові) висловлювання, що є нормативними й доступними для всіх учасників комунікативного акту (відповідають меті, намірам, умовам спілкування та особливостям мовної підготовки учасників акту спілкування)» [13, с. 366–367].

Із огляду на значимість пізнання та осмислення стилістичних потенцій мовних засобів, закономірностей їх уживання в мовленні, уміння продукувати, редагувати й реконструювати тексти різного функційно-стилістичного ґатунку, здійснювати їх лінгвосемантичний аналіз очевидно є потреба досліджень ефективних шляхів досягнення стилістичної вправності майбутнього вчителя-філолога, необхідність і відкритість розбудови методичної системи навчання стилістики, що переконливо довела своїм науковим доробком сучасний мовознавець і педагог А. Попович [9; 10 та ін.].

Міцне підґрунтя для розвою стилістики української мови як лінгвістичної науки і навчальної дисципліни становлять праці таких відомих учених, з-поміж яких щонайперше це І. Білодід, Л. Булаховський, В. Ващенко, В. Домбровський, І. Качуровський, О. Курило, К. Лучаковський, О. Масюкевич, І. Огієнко, І. Ощипко, О. Потебня, Б. Ткаченко, О. Фінкель, І. Чередниченко, Ю. Шерех.

Новітню концепцію лінгвостилістичних студій закладено зусиллями авторитетних мовознавців і лінгводидактів сучасності, а саме: Н. Бабич, В. Бадер, З. Бакум, Л. Безуглої, С. Бибик, Г. Волкотруб, О. Воробйової, А. Ганжі, І. Гайдаєнко, П. Дудика, С. Єрмоленко, З. Куньч, А. Коваль, Ж. Колоїз, Т. Коць, О. Копусь, Л. Кравець, Л. Марчук, Л. Мацько, Н. Непийводи, С. Омельчука, М. Пентилук, О. Переломової, О. Пономаріва, А. Попович, Л. Рускуліс, Е. Семененко, О. Семеног, О. Сидоренко, Т. Симоненко, Г. Сюти, С. Чемеркіна, В. Чабаненка, О. Черемської, Л. Шевченко, Н. Шульжук та ін.

Безсумнівно, *актуальним* постає розширення лінгводидактичного сегменту досліджень у площині дієвості прогресивних технологій мовної освіти. Значну увагу сфокусовано навколо оновлення методичного інструментарію вивчення лінгвістичних явищ як засобів вербальної комунікації з урахуванням інтердисциплінарних студій та заглибленням у мовностилістичний ресурс на основі неолінгвістичних учень (авторська стилістика, інтерактивна, мультимодальна тощо; дискурсологія, етнопсихолінгвістика, комунікативна лінгвістика, лінгвокультурологія, лінгвофілософія, медіалінгвістика, прагмалінгвістика та ін.).

Мета нашої наукової розвідки – визначити основоположні засади розвитку мовної особистості засобами лінгвостилістичного вдосконалення комунікативної компетентності майбутнього вчителя української мови та літератури в ключі нових концепцій викладання у вищій школі.

Розгляд потенційної функційно-стилістичної спроможності мовних одиниць як інтегративної складової формування культуромовної особистості професійно підготовленого вчителя української мови і літератури зосереджено навколо засобів стилістичного словотвору.

Настійний науковий інтерес до питань лінгвістичної освіти, успішного розвитку культуромовної особистості педагога як невід’ємної запоруки становлення компетентного фахівця підтверджується поглибленим аналізом ученими-теоретиками й практиками ключових положень інноваційно-педагогічного супроводу викладацької діяльності, принципів взаємодії й партнерства суб’єктів освітнього процесу, системним нарощенням інструктивно-прагматичних матеріалів і способів їх раціонального застосування в ході навчальних занять із фахових дисциплін філологічного циклу.

Ефективності здійснення професійної підготовки майбутніх учителів української мови та літератури присвячено низку заявлених авторських розвідок [2; 3; 4; 5 та ін.].

Вони засвідчують закономірну тенденцію розгортання науково-методичного модусу моделювання навчальної ситуації, її результативного перебігу з погляду компетентнісно зорієнтованого підходу, синхронного використання комплексу різноманітних засобів, форм, методів і прийомів удосконалення фахової майстерності здобувачів вищої освіти, вироблення у них лінгвокреативних здібностей та виховання творчої особистості.

Наданню якісних освітніх послуг націлена політика мережі сучасних педагогічних вишів, так і Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини. Невід’ємними умовами успішного провадження освітньої діяльності в університеті за обставин змішаного навчання вважаємо: належне ресурсне забезпечення, повноцінне змістове наповнення, відкритий доступ до навчального контенту певної освітньої компоненти / її окремого модуля / теми (бібліотечний фонд, інституційний репозитарій, інформаційно-освітнє середовище *Moodle та ін.*); можливість самостійно випрацювати теоретико-методичні підвалини опанування сукупністю лінгвопрагматичних знань навчального курсу / його окремого змістового модуля / теми тощо; перспектива системного наповнення, впорядкування та цілісного представлення необхідного комплексу навчально-пізнавальних матеріалів, у цьому разі – мовно-стилістичних ресурсів (а саме, типів морфем і способів словотворення, їхніх конотативних якостей і стильової віднесеності) для подальшого опису, оцінки, аналізу й практичної реалізації властивих їм виражальних потенцій відповідно до комунікативних намірів та з урахуванням ситуації спілкування тощо.

Лінгвістичне підґрунтя стилістики української мови як освітньої компоненти всесторонньо і достатньо повно осмислено у сучасній навчальній літературі, що стосується й теоретико-практичної складової такого розділу стилістики як «Стилістичний словотвір» (В. Бадер «Стилістика української мови», 2006; Н. Бондарева «Стилістика української мови», 2010; Г. Волкотруб «Практична стилістика української мови», 2011; П. Дудик «Стилістика української мови», 2008; М. Зарицький «Стилістика української мови», 2001; А. Капелюшний «Практична стилістика української мови», 2007; Г. Конторчук «Стилістика української мови», 2012; Л. Кравець, Є. Барань «Стилістика української мови», 2022; Л. Мацько «Стилістика української мови», 2003; О. Пономарів «Стилістика сучасної української мови», 2000; О. Рижко «Практична стилістика», 2010; А. Попович «Стилістика української мови», 2017; Н. Шульжук «Стилістика сучасної української літературної мови», 2012 тощо). Питання словотвірного сегменту мови, стилістичної нормативності засобів словотвору в українському мовознавстві широко охоплено низкою спеціальних досліджень із цієї проблематики за авторства Г. Вокальчук, К. Городенської, В. Горпинича, С. Дорошенка, В. Ільїна, Є. Карпіловської, Н. Клименко, І. Ковалика, М. Плющ, К. Серажим, З. Сікорської, І. Фаріон, О. Шевчук та ін. Тому навчання словотвору на стилістичній основі має апелювати до теорії й практики вивчення означеного явища у власне лінгвістичному аспекті та навчально-методичному, лінгводидактичному представленні.

Студіювання фахової літератури дають змогу стверджувати: ключовою одиницею словотвірного ярусу української мови вважають морфему, основне призначення якої – розмежування значущих одиниць; морфема бере посилену участь у насиченні слова (а відтак і тексту) супровідною забарвленістю і модальністю. Вона хоч і позбавлена самостійного функціонування в мовленні, але здатна накладати додаткове змістове

нашарування у процесі словотворення, задовольняючи відповідну експресивно-емоційну й логіко-номінативну інформативність. Майстерне, стилістично довершене і доцільне послуговування маркованими одиницями словотвору, їхня специфічна концентрація у висловлюванні задля досягнення яскравого виразового ефекту, фігуральності думки, створення наскрізної емотивної тональності висловлювання, впливу на естетичні відчуття реципієнта досягаються різноманітними прийомами стилістики вживання мовних явищ. Насамперед такими, як *стилістична детермінація, інтердепенденція, констеляція, стилізація, морфемна анафора, епіфора*, інші *фігури повторів* [7]. Практико-орієнтований, комунікативно-діяльнісний підходи до навчання забезпечать мотивацію засвоєння майбутніми вчителями української мови та літератури досить розгалуженої системи словотворчих засобів, особливо суфіксальних, чий смислові і стилістичні ресурси незліченні. Кожен окремий афікс виконує в структурі слова свою роль, модель словотворення комунікативно зорієнтовує на семантико-стилістичну своєрідність, суто індивідуальну вираженість із яскравим виявом арсеналу загальномовної чи то авторської, okazіональної неологізації (як-от, *доларизація, ленінопад, мобіломанія, нянькоманія* (ЗМІ); *блакитноквіт* (В. Чумак); *висонцене (сяйво)* (І. Драч); *дібровість, дніпровість, звечоріння* (Л. Костенко); *дзвінкотюче (сонце)* (П. Тичина); *любіль* (М. Семенко); *мовчаль* (В. Поліщук); *сутемна (синь)* (Л. Костенко) і т. ін.).

У загальноприйнятому розумінні основу *словотвірної стилістики* становить *морфемна стилістика*, тобто закладені в морфемах (коренях і афіксах) функції слів, і позиціонує як «галузь граматичної стилістики, що вивчає словотворчі засоби зі спеціальним стилістичним значенням (книжності, урочистості, поетичності, розмовності, суб'єктивної оцінності тощо); теорія і практика афіксальних слів, знання функцій, які закріпились за кожним із афіксів» та «розглядає можливості творення за певними моделями нових слів із наперед заданим семантичним змістом» [7, с. 20–21].

Вивчення стилістичного словотвору наслідую наступну мету: узагальнити стилістичну диференціацію засобів словотворення української мови та експресивні можливості різних груп морфем; виробити вміння і навички визначати функціонально-стильову віднесеність характерних словотворчих моделей лексем, виділяти афікси за конотативними ознаками та розпізнавати їх семантико-стилістичні якості у складі слова; формувати вміння грамотно вибудовувати тексти певного стилістичного спрямування із продуктивним і доцільним використанням маркованих засобів словотвору.

Інноваційні траєкторії мовної освіти безумовно потребують передових методичних підходів (компетентнісного, особистісно зорієнтованого, комунікативно-діялісного) до планомірного засвоєння здобувачами лінгвістичних понять і категорій, закономірностей і правил практичного використання стилістичного матеріалу в мовленнєвій діяльності з метою досягнення ефективної цільової комунікації.

Організація навчання словотвірної стилістики, окрім упровадження заявлених послідовних підходів, включає низку специфічних методів і прийомів формування українськомовної особистості; передбачає широке застосування інноваційно-організаційних форм діалогічного обміну ідеями й думками, ведення полеміки стосовно вирішення суперечливих наукових тверджень, спонукання до колегіального прийняття рішень у ході дискусій (робота в групах, парах, індивідуально-колективне поєднання форм співпраці тощо); використання дієвих способів досягнення запрогра-

мованих освітніх результатів (інтерактивні методи «мозковий штурм», «метод пресу», «займи позицію», «зміни позицію», «коло ідей»); потенційне закинування засобів мережевих ресурсів (інформаційно-комунікаційні технології), ініціювання прогресивних методів проєктних технологій тощо.

Удосконалити стилістичну вправність мовлення майбутніх фахівців, виробити практичні вміння та навички ефективного вжитку лексикограматичних ресурсів мови в різних комунікативних умовах, спостереження над мовними фактами задля їхнього аналізу й оцінки покликана базова загальна і спеціальна підсистема вправ зі стилістики [9, с. 39]. А також інноваційно вибудований устрій стимулювання словесного самовдосконалення та розвитку лінгвокреативних якостей мовної особистості здобувачів освіти у супроводі навчання на мовленнєво довершених взірцях певного стилю, контекстному розгляді стилістичних явищ тощо.

Безумовно, формуванню культуромовної особистості майбутнього вчителя української мови та літератури сприятимуть настанови практичної стилістики, націлені на неухильне дотримання лінгвостилістичних норм мови. Тому окремим кластером досягнення майстерності у послугуванні засобами стилістичного словотвору вважатимемо практикум зі стилістичного редагування, що ґрунтується на усвідомленні закономірностей вибору й розташування морфем у новому слові, вираженості словотвірної організації мовлення як складника граматичного ладу мови. І має на меті сформувати у здобувачів поняття літературної нормативності сучасної української мови на граматико-стилістичному рівні, засвоєння ними своєрідності власне словотвірних норм, уніфікованих правил їх застосунку та принципів виправлення допущених помилок із наступним редакторським практикумом.

Ініціатива застосування методу проєктних та інформаційно-комунікаційних технологій, шлях інформаційного пошуку, сортування літературних джерел, наступний синтез і аналіз наукових ідей, стимулює формування в здобувачів науково-дослідницьких умінь, мотивує самостійну підготовку учасниками освітнього процесу презентаційного продукту (індивідуального, групового характеру) та його публічного подання для колективного обговорення й оцінювання. Активну позицію стосовно викладених міркувань займає підготовка й розроблення презентації на відповідну тематику – «Словотвірно-стилістична нормативність мовлення: теорія і практика вжитку». Із погляду застосування проєктних технологій цікавими в статусі об'єкта наукового дослідження з питань словотвору виступатимуть *фемінітиви*, які на сучасному етапі розвою української мови є проявом динаміки й мовленнєвих зрушень суспільної практики використання окремих вербальних явищ (процес реактуалізації).

Успішній реалізації технології опрацювання кола дискусійних питань, на кшталт «Що вважається відхиленням від словотвірних норм? Уніфікуйте правила їх дотримання», – сприятиме задіяний у поле навчання стилістики інтерактивний комплекс методів, який заохочує здобувачів зайняти певну позицію з обговорюваної проблеми, дібрати переконливі аргументи для її ствердження, ініціативно обстоювати власну точку зору і вислуховувати різні гіпотези, спонукає брати участь в обміні думками та доведенні істинності, правильності чи хибності висловлених ідей, міркувань і припущень.

Отже, наукове переосмислення лінгводидактичної спадщини й новітнього

доробку вчених ХХІ століття, власний досвід й авторський пошук інноваційного курсу викладання у вищій школі є базою для подальших прагматичних розвідок у цій царині. Адже попередньо заявлені положення переконливо об'єктивують ефективність і важливість роботи над шліфуванням словотвірної досконалості мовця в процесі формування його комунікативної компетентності, розкривають глобальні потреби оновлювати й упорядковувати моделі підготовки вчителів української мови та літератури, дозволяють системно вдосконалювати й модифікувати усталені й випрацьовувати нові механізми ефективного становлення вчителя, його готовності долати бар'єр кваліфікованого фахівця-теоретика і досягати рівня практикованого, комунікативно вправного педагога.

Перспективи подальших студій у контексті порушеної проблематики становлення культуромовної особистості вбачаємо в подальшій модернізації методичного інструментарію дисциплін лінгвостилістичного циклу на засадах діяльнісно-комунікативної домінанти провадження освітньої діяльності у вищій і середній школі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бакум З. Фонетична стилістика української мови як складник категорії «мовна особистість»: лінгводидактичний аспект. *Сучасний художній дискурс: мовностилістичний вимір*: кол. моногр. / за заг. ред. Ж. Колоїз. Кривий Ріг: Маринченко С. В., 2024. С. 371–406.
2. Коваль В. О. Підготовка майбутніх учителів української мови та літератури до професійної діяльності на засадах компетентнісного підходу в закладах вищої освіти: монографія. Умань: Візаві, 2021. 449 с.
3. Коломієць І. І. Інноваційні педагогічні технології у лінгвістичній підготовці майбутніх учителів-філологів: стан і перспективи впровадження. *Проблеми підготовки сучасного вчителя*. Умань, 2023. Вип. 2(28). С. 48–54.
4. Коломієць І. І. Лінгвостилістичний аналіз тексту як засіб комунікативно-мовленнєвого розвитку майбутніх учителів української мови та літератури. *Україна та світ: специфіка змін сьогодення*: кол. моногр. Харків: Новий курс, 2024. С. 55–68.
5. Маслюк К. А., Коваль В. О. Професійна підготовка майбутніх учителів української мови і літератури з використанням інноваційних освітніх технологій. *Молодь і ринок*. 2024. Вип. 6(226). С. 18–25.
6. Омельчук С. Сучасна українська лінгводидактика: норми в термінології і мовна практика фахівців: монографія. Київ: Києво-Могилянська академія, 2019. 356 с.
7. Основні лінгвостилістичні поняття і категорії: (словник-довідник філолога) / МОН України, Уманський держ. пед. ун-т імені Павла Тичини; укладач І. І. Коломієць. 4-те вид., переробл. та допов. Умань: Візаві, 2017. 272 с.
8. Плющ М. Я. Граматика української мови: морфеміка, словотвір, морфологія: підручник. Київ: Слово, 2010. 328 с.
9. Попович А. С. Лінгводидактика вищої школи: уваги до вивчення стилістики української мови: навч. посіб. Кам'янець-Подільський: Кам'янець-Подільський нац. ун-т імені Івана Огієнка, 2022. 160 с.
10. Попович А. С. Методика навчання стилістики майбутніх учителів української мови і літератури в закладах вищої освіти: монографія. Кам'янець-Подільський: Сисин Я. І., 2018. 376 с.
11. Семеног О. М. Українська культуромовна особистість учителя (шляхи її формування в системі професійної підготовки): монографія. Київ: Педагогічна думка, 2007. 272 с.
12. Словник-довідник з української лінгводидактики: навч. посіб. / за ред. М. Пентиліук. Київ: Ленвіт, 2015. 320 с.
13. Столяр З. Мовна особистість студента-філолога крізь призму компетентнісної освіти. *Збірник наукових праць Уманського державного педагогічного університету*. 2014. № 2, ч. 1. С. 363–368.
14. Сучасна українська академічна лінгвостилістика: стратегії інтегративного розвитку / С. Я. Єрмоленко та ін. *Українська мова*. 2021. № 4. С. 3–23.

REFERENCES

1. Bakum, Z. (2024). Fonetychna stylistyka ukrainskoi movy yak skladnyk katehorii «movna osobystist»: lnhvodydaktychnyi aspekt. *Suchasnyi khudozhnii dyskurs: movnostylistychnyi vymir*. Zh. Koloiz (Ed.) Kryvyi Rih: Marynchenko S. V., 371–406 [in Ukrainian].
2. Koval, V. O. (2021). Pidhotovka maibutnikh uchyteliv ukrainskoi movy ta literatury do profesiinoi diialnosti na zasadakh kompetentnisnoho pidkhodu v zakladakh vyshchoi osvity. Uman: Vizavi [in Ukrainian].
3. Kolomiets, I. I. (2023). Innovatsiini pedahohichni tekhnolohii u lnhvistychnii pidhotovtsi maibutnikh uchyteliv-filolohiv: stan i perspektyvy vprovadzhennia. *Problemy pidhotovky suchasnoho vchytelia*, 2(28), 48–54 [in Ukrainian].
4. Kolomiets, I. I. (2024). Lnhvostylistychnyi analiz tekstu yak zasib komunikatyvno-movlennievoho rozvytku maibutnikh uchyteliv ukrainskoi movy ta literatury. *Ukraina ta svit: spetsyfika zmin sohodennia*. Kharkiv: Novyi kurs, 55–68 [in Ukrainian].
5. Masliuk, K. A., & Koval, V. O. (2024). Profesiina pidhotovka maibutnikh uchyteliv ukrainskoi movy i literatury z vykorystanniam innovatsiinykh osvitnikh tekhnolohii. *Molod i rynok*, 6(226), 18–25 [in Ukrainian].
6. Omelchuk, S. (2024). Suchasna ukrainska lnhvodydaktyka: normy v terminolohii i movna praktyka fakhivtsiv. Kyiv: Kyievo-Mohylianska akademiia [in Ukrainian].
7. Kolomiets, I. I. (Comps.) (2017). Osnovni lnhvostylistychni poniattia i katehorii: (slovnyk-dovidnyk filoloha). (4nd ed., rev.) Uman: Vizavi [in Ukrainian].
8. Pliushch, M. Ya. (2010). Hramatyka ukrainskoi movy: morfemika, slovotvir, morfolohiia. Kyiv: Slovo [in Ukrainian].
9. Popovych, A. S. (2022). Lnhvodydaktyka vyshchoi shkoly: uvahy do vyvchennia stylistyky ukrainskoi movy. Kam'ianets-Podilskyi: Kam'ianets-Podilskyi natsionalnyi universytet imeni Ivana Ohienka [in Ukrainian].
10. Popovych, A. S. (2018). Metodyka navchannia stylistyky maibutnikh uchyteliv ukrainskoi movy i literatury v zakladakh vyshchoi osvity. Kam'ianets-Podilskyi: Sysyn Ya. I. [in Ukrainian].
11. Semenoh, O. M. (2018). Ukrainska kulturomovna osobystist uchytelia (shliakhy yii formuvannia v systemi profesiinoi pidhotovky). Kyiv: Pedahohichna dumka [in Ukrainian].
12. Pentyliuk, M. (Ed.) (2018). Slovnyk-dovidnyk z ukrainskoi lnhvodydaktyky. Kyiv: Lenvit [in Ukrainian].
13. Stoliar, Z. (2014). Movna osobystist studenta-filoloha kriz pryzmu kompetentnisnoi osvity. *Zbirnyk naukovykh prats Umanskoho derzhavnoho pedahohichnoho universytetu*, 2, part 1, 363–368 [in Ukrainian].
14. Yermolenko, S. Ya., Bybyk, S. P., Kots, T. A., Siuta, H. M., & Hanzha, A. Yu. (2021). Suchasna ukrainska akademichna lnhvostylistyka: stratehii intehtatyvnoho rozvytku. *Ukrainska mova*, 4, 3–23 [in Ukrainian].